

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobců: **a) MINORITY a.s.**, se sídlem U Vorlíků 367/3, Praha 6, zast. JUDr. Arnoštem Vodičkou, advokátem se sídlem Sámova 4, Praha 10, **b) CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zast. JUDr. Petrem Kotrlíkem, advokátem se sídlem Jungmannova 31, Praha 1, **c) FTV Prima, spol. s r.o.**, Na Žertvách 24/132, Praha 8, zast. Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, **d) STEP Public Relations k.s.**, se sídlem Branišovská 187/16, Praha 4, zast. Ing. Miroslavem Pýchou, bytem Branišovská 187/16, Praha 4, **e) TV LYRA s.r.o. v likvidaci**, se sídlem Benešovská 432/3, Děčín, zast. Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, Vinohrady, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2006, vyhotoveném dne 12. 5. 2006, č. j. Ru/25/06, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. První zpravodajská a.s.**, se sídlem Pobřežní 297/14, Praha 8, zast. JUDr. Helenou Chaloupkovou, advokátkou se sídlem Na Kozačce 1289/7, Praha 2, **II. TP Pohoda s.r.o.**, se sídlem Stavební 992/1, Ostrava, **III. Regionální Televizní Agentura, a.s.**, se sídlem Sněmovní 173/9, Praha 1, zast. Mgr. Mojmírem Náplavou, advokátem se sídlem Zelený trh 1249, Uherské Hradiště, **IV. Lagardere Active ČR, a.s.** (dříve EDCR – Europe Développement Czech Republic, a.s.), se sídlem Wenzigova 4/1872, Praha 2, **V. EVROPA 2 severní Čechy, s.r.o.**, se sídlem Wenzigova 4/1872, Praha 2, **VI. Stanice O, a.s.**, se sídlem Vrchlického 439/29, Praha 5, **VII. MILK and HONEY FILMS, s.r.o.**, se sídlem Josefská 6, Praha 1, zast. JUDr. Petrem Pavelkou, advokátem se sídlem Na Kozačce 5, Praha 2, **VIII. United Teleshop s.r.o. v likvidaci**, se sídlem Vinohradská 1511/230, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení ad III. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2008, č. j. 10 Ca 93/2008-387,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Osoba zúčastněná na řízení Regionální Televizní Agentura, a.s. **je povinna** zaplatit žalobci FTV Prima, spol. s r.o. na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 2.880 Kč k rukám advokátky Mgr. Ludmily Kutějové do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Ostatním žalobcům **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Svým shora označeným rozhodnutím žalovaná (dále též „Rada“) ve výrocích I., II. a III. udělila licence k provozování celoplošného televizního vysílání šířeného prostřednictvím pozemních vysílačů v systému DVB-T v síti „B“ na dobu 12 let od právní moci rozhodnutí společnostem: První zpravodajská a.s., TP Pohoda s.r.o. a Regionální Televizní Agentura, a.s. (dále též „osoby zúčastněné na řízení ad I., II. a III.“). Zároveň ve výrocích IV. až XXIII. žalovaná rozhodla o zamítnutí žádostí o udělení licencí k provozování televizního vysílání dalších žadatelů, blíže specifikovaným v těchto výrocích, mimo jiné i žalobců (výroky IV. až VII., XIII., XVII., XX. a XXII.) a dalších osob zúčastněných na řízení (výroky XI., XII., XVI., XIX., XXIII.).

[2] Shora uvedení žalobci napadli rozhodnutí žalované samostatně podanými žalobami u městského soudu. Všichni žalobci se domáhali zrušení výroků rozhodnutí žalované I. až III., kterými byly uděleny licence výše uvedeným žadatelům, a jednotlivě se také domáhali zrušení těch výroků, jimiž byly zamítnuty jejich žádosti o udělení licence. O podaných žalobách městský soud vedl samostatná řízení, v nichž vydal rozsudky, jimiž zrušil rozhodnutí žalované buď v celém jeho rozsahu, anebo v rozsahu žalobou napadených výroků (rozsudky městského soudu ze dne 6. 9. 2006, č. j. 10 Ca 163/2006-246, ze dne 30. 3. 2007, č. j. 8 Ca 169/2006-145, ze dne 10. 4. 2007, č. j. 7 Ca 165/2006-99 a č. j. 7 Ca 157/2006-113, a ze dne 11. 4. 2007, č. j. 10 Ca 157/2006-190).

[3] V řízeních o kasačních stížnostech, které byly podány proti rozsudkům uvedeným pod bodem [2], Nejvyšší správní soud zrušil tato rozhodnutí městského soudu, a to rozsudky ze dne 19. 6. 2007, č. j. 8 As 63/2006-450 [v řízení týkajícím se žalobce b)], a ze dne 20. 3. 2008, č. j. 1 As 22/2007-337 [v řízení týkajícím se žalobců a), c), d) a e)] (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích odkázal zejména na právní názor vyslovený v usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 23. 5. 2006, č. j. 8 As 32/2005-81, podle nějž rozhodnutí, které vzešlo z jednoho jediného licenčního řízení, je nutno pojímat jako jeden celek bez ohledu na to, kolik obsahuje výroků týkajících se jednotlivých žadatelů o licenci. Všichni neúspěšní žadatelé mají jako účastníci licenčního řízení právo stát se osobami zúčastněnými na řízení o žalobě podané jiným žadatelem, i když sami

žalobu nepodali. Toto jejich procesní postavení by ale nemělo žádný smysl, pokud by soud při shledání nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí zrušil jen výrok týkající se žalobce a výrok týkající se úspěšného žadatele. Ostatní neúspěšní žadatelé by již tak neměli možnost znovu se účastnit licenčního řízení, ačkoli zrušení rozhodnutí prospívá zjevně i jim. Je tedy nepochybné, že spolu navzájem souvisí výrok, jímž byla zamítnuta žádost o licenci a jejž neúspěšný žadatel napadl žalobou, a výrok či výroky, jímž byla licence udělena. Z rozhodnutí rozšířeného senátu však plyne i to, že ona souvislost mezi výroky jediného rozhodnutí vydaného v jednom licenčním řízení je širší a vztahuje se na veškeré výroky tohoto rozhodnutí. Pokud tedy soud shledá nezákonnost ve vztahu ke kterémukoli jednotlivému výroku, musí zrušit správní rozhodnutí jako celek, včetně výroků o zamítnutí žádosti žadatelů, kteří se zrušení rozhodnutí vůbec nedomáhali. V rozsudku ze dne 23. 8. 2006, č. j. 8 As 32/2005-88, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že jediným procesně vhodným postupem v situaci, kdy každý z neúspěšných účastníků licenčního řízení napadá jak výrok jej se týkající, tak i výroky týkající se úspěšných žadatelů (resp. i tyto výroky je nutno při úspěchu takové žaloby rušit), je spojení všech žalob proti jednomu rozhodnutí ke společnému projednání [§ 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].

[4] Městský soud poté, co mu byly citované věci vráceny Nejvyšším správním soudem k dalšímu řízení, jednak spojil ke společnému projednání samostatné žaloby směřující proti rozhodnutí žalované č. j. Ru/25/06 do řízení vedeného pod sp. zn. 10 Ca 93/2008 (totéž učinil i pro společné projednání samostatných žalob směřujících proti rozhodnutí žalované č. j. Ru/26/06 do řízení vedeného pod sp. zn. 10 Ca 91/2008), jednak vyloučil k samostatnému projednání do uvedených řízení žalobu uplatněnou žalobcem b) jediným podáním proti rozhodnutím žalované č. j. Ru/25/06 a č. j. Ru/26/06, vedenou nejprve pod společnou sp. zn. 10 Ca 163/2006. Následně městský soud věcně přezkoumal napadené rozhodnutí žalované č. j. Ru/25/06. Žaloby uplatněné proti tomuto rozhodnutí shledal důvodnými, rozhodnutí proto v záhlaví specifikovaným rozsudkem zrušil a věc vrátil Radě pro rozhlasové a televizní vysílání k dalšímu řízení.

[5] Tento rozsudek napadla osoba zúčastněná na řízení kasační stížností, o níž rozhoduje Nejvyšší správní soud v nynějším řízení. Zdejší soud přitom dané řízení nejprve přerušil usnesením ze dne 7. 10. 2009, č. j. 1 As 45/2009 – 511, neboť měl za to, že výsledek řízení vedeného před Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 8/09, týkající se návrhu Nejvyššího správního soudu na zrušení čl. IV bodu 3. přechodných ustanovení zákona č. 304/2007 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s dokončením přechodu zemského analogového vysílání na zemské digitální vysílání, mohl mít vliv na jeho rozhodování o věci samé. Tím, že Ústavní soud nálezem ze dne 30. 10. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 8/09, návrh Nejvyššího správního soudu zamítl, překážka řízení odpadla a předsedkyně senátu usnesením ze dne 15. 11. 2012, č. j. 1 As 45/2009 – 526, rozhodla, že se v řízení pokračuje.

II. Shrnutí argumentace městského soudu

[6] Městský soud nejprve uvedl své výhrady vůči rozhodnutí žalované jako celku. Žaloby shledal důvodnými pro vady řízení (§ 76 odst. 1 s. ř. s.), a to pro

nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů (skutkový stav, který vzala žalovaná za základ rozhodnutí, nemá zcela oporu ve správním spisu), jakož i pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Žalovaný dle městského soudu také překročil meze správního uvážení stanovené zákonem č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání“).

[7] Žalovaná v průběhu správního řízení přijala ve formě vnitřního předpisu výkladová pravidla k ustanovením zákona upravujícím postup při hodnocení žádostí (tzv. Manuál postupu rozhodování Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů podle zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, dále jen „Manuál“). Podle městského soudu je přijetí takových pravidel nepochybně *pro futuro* užitečné. Nicméně za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem s vlivem na zákonnost takového rozhodnutí ve vztahu k dalším účastníkům licenčního řízení považoval dodatečné přijetí těchto pravidel až „v průběhu hry“. Za nepřípustné upravení „pravidel soutěže“ v jejím průběhu městský soud považoval rovněž skutečnost, že žalovaná před závěrečným hlasováním vymezila žádoucí skladbu portfolia digitálních televizních programů. Akceptace úvahy založené na dodatečné úpravě „pravidel hry“ představuje překročení mezí správního uvážení. Zúžení skladby digitálních televizních programů poté, kdy skončil běh lhůt pro podání žádostí o licenci, způsobilo diskvalifikaci těch přihlášených programů, které se do dodatečně stanoveného portfolia obsahově nevešly. Stanovení portfolia proto neznamenalo pouhou správní úvahu žalované o úspěšnosti nebo neúspěšnosti jednotlivých programů, nýbrž stanovení kritéria, které se dokonce stalo stěžejním při udělování licencí a jehož nenaplnění bylo důvodem zamítnutí žádostí žalobců.

[8] Městský soud dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu interpretující zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání, která vychází ze vzájemné podmíněnosti, logické souvislosti a propojenosti výroků o udělení licence k vysílání a výroků o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů, bez níž by procesní náprava vadného rozhodnutí o zamítnutí žádosti byla nemožnou (rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, a ze dne 12. 3. 2008, č. j. 1 As 21/2007-272). Závěry vyslovené touto judikaturou dle městského soudu platí i v podmínkách přechodu z analogového na digitální vysílání, protože počet společností a programů (tzv. pozic), kterým může být licence pro danou vysílací digitální síť udělena, není – alespoň prozatím – technicky neomezený. Žalovaná na všechny pozice ve vysílací síti „B“ vyhlásila totéž licenční řízení a uvnitř tohoto řízení pozice specifikovala tak, že jde o pozice pro 1. celoplošný plnoformátový program, 2. celoplošný tématický nebo plnoformátový program, 3. celoplošný tématický program a 4. regionální program na pokrytém území s povinností vysílat alespoň 90 minut denně původní nereprízovaný regionální program. Městský soud tak odmítl argumenty vyslovené jednou z osob zúčastněných na řízení (Regionální Televizní Agenturou, a.s. – tedy osobou, k jejíž kasační stížnosti věc nyní přezkoumává Nejvyšší správní soud), podle nichž pro licenci na digitální televizní vysílání výše citované právní názory Nejvyššího správního soudu o vzájemné podmíněnosti výroků o udělení licence k vysílání a výroků o zamítnutí žádostí neplatí absolutně. Zohlednil rovněž, že uvedená osoba nebyla jediným žadatelem, který do řízení

vstoupil s regionálním programem [tím druhým byl žalobce ad e)]. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce ad e) se nezúčastnil veřejného slyšení, protože tato neúčast zjevně nečinila překážku projednání žádosti tohoto žalobce a její posouzení. Citovaný žalobce se následně výslovně domáhal – mimo jiné – i zrušení výroku III. Městský soud tomuto návrhu vyhověl především pro vady řízení, které postihují celé napadené rozhodnutí a všechny účastníky správního řízení.

[9] Následně se městský soud vyjádřil k specifickým žalobním bodům uplatněným jednotlivými žalobci. V případě žalobce ad a) shledal důvodnou námitku brojící proti tomu, jak žalovaná posoudila ekonomickou připravenost žalobce. Za důvodnou naopak nepovažoval námitku, podle níž žalovaná postupovala v rozporu s podmínkami licenčního řízení pro vysílací síť „B“ ze dne 3. 11. 2004, v nichž předpokládala obsazení čtyř programových pozic, jestliže udělila pouze tři licence. K žalobním bodům uplatněným žalobcem ad b) konstatoval městský soud, že napadené rozhodnutí žalované trpí vnitřními argumentačními rozpory. Ve vzájemném rozporu, pokud jde o zdůvodnění věcných závěrů, je přezkoumávané rozhodnutí č. j. Ru/25/06 i k druhému, souběžně přezkoumávanému a po věcné stránce obdobnému rozhodnutí žalované č. j. Ru 26/06 (žalovaná např. vyhodnotila v případě žalobce totožné kritérium v jednom rozhodnutí pro jednu z vysílacích sítí jako splněné, zatímco druhé rozhodnutí je považuje pouze za částečně splněné nebo nesplněné). Tato skutečnost činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Ve vztahu k žalobcům ad c), ad d) a ad e) konstatoval městský soud, že svými žalobními body vytkli vady řízení spočívající ve změně podmínek pro udělení licencí v průběhu řízení, v porušení rovného zacházení s účastníky stanovením „dalších“ podmínek pro udělení licence a v nedostatku důvodů zamítavého rozhodnutí. Tyto žalobní body přitom shledal samy o sobě opodstatněnými pro vyhovění žalobám a zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Shrnutí námitek obsažených v kasační stížnosti

[10] Stěžovatelka v kasační stížnosti předně namítla, že městský soud se ve svém rozsudku neřídil pokynem Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 22/2007-337, podle nějž měl vyřešit spornou otázku vzájemné podmíněnosti výroků, jimiž byly zamítnuty žádosti žalobců o udělení licencí, a výroku III. rozhodnutí, kterým žalovaná udělila licenci stěžovatelce. Městský soud se s danou otázkou vypořádal pouze formálně, a to tak, že výrok III. rozhodnutí žalované zrušil především pro vady řízení, které postihují celé rozhodnutí žalované, s tím, že žalobce ad e) se výslovně domáhal i zrušení uvedeného výroku a že tento žalobce do licenčního řízení vstoupil s regionálním programem. Tento závěr však není zcela přesný, protože žalobce ad e) se neucházel o udělení totožné licence, kterou získala stěžovatelka. Program, který hodlal vysílat, byl sice označen jako regionální, dle dostupných informací však žalobce ad e) v licenčním řízení výslovně neuváděl závazek vysílat alespoň 90 minut denně původní nereprízovaný regionální program, což je základní definiční znak daného licenčního řízení ve vztahu k programové pozici, na kterou byla stěžovatelce udělena licence. Program, pro nějž žalobce ad e) žádal o udělení licence, tak je třeba hodnotit jako program tématický s regionálními prvky, respektive jako jinak definovaný regionální program, který nenaplňuje všechny definiční znaky žalovanou vyhlášené předmětné programové pozice.

[11] Programová pozice „regionální program pro pokryté území s povinností vysílat alespoň 90 minut denně původní nereprízovaný regionální program“ ve vysílací síti „B“ přitom nebyla vyhrazena pro regionální program až vymezením tzv. portfolia digitálních televizních programů před závěrečným hlasováním žalované, ale již v samotném vyhlášení daného licenčního řízení žalovanou dne 3. 11. 2004. Proto lze jen stěží konstatovat, že se v případě této konkrétní programové pozice jednalo o dodatečnou změnu podmínek licenčního řízení, která mohla poškodit některého z účastníků licenčního řízení. Městský soud měl dle stěžovatelky posoudit specifika licenčního řízení a předmětné programové pozice ve vztahu ke konkrétním okolnostem věci, konkrétním účastníkům licenčního řízení a konkrétním úkonům a krokům žalované, a ne se spokojit s konstatováním, že vady postihují celé licenční řízení.

[12] Městský soud dále nedostatečně odůvodňuje, proč vycházel z podmíněnosti všech výroků o udělení licencí v daném licenčním řízení. Stěžovatelce je znám konstantní názor Nejvyššího správního soudu na otázku podmíněnosti výroku o udělení licence a výroků o zamítnutí ostatních žádostí o udělení licencí v analogovém vysílání a s tímto názorem se ztotožňuje. Digitální vysílání však vykazuje podstatné odlišnosti, zejména umožňuje šířit na jedněch kmitočtech (v rámci jednoho multiplexu) několik různých programů, což u analogového vysílání nebylo možné. Udělením licence na jednu programovou pozici proto nedochází k úplnému „vyčerpání“ možnosti neúspěšného žadatele z licenčního řízení šířit svůj program technickými prostředky, na které bylo licenční řízení vyhlášeno, jak tomu bývalo u analogového vysílání, kde je proto vzájemná podmíněnost výroků o udělení licence a zamítnutí dalších žádostí o udělení licencí zcela zřejmá a logická. Stěžovatelka dále odkázala na všechna svá dřívější podání, v nichž popisovala rozdíly mezi analogovým a digitálním vysíláním, a domnívá se, že i se všemi těmito připomínkami se měl městský soud vypořádat, což neučinil.

IV. Vyjádření žalobce ad c) ke kasační stížnosti

[13] Žalobce ad c) ve vyjádření kasační stížnosti uváděl (a citacemi z napadeného rozsudku městského soud dokládal), že městský soud dostatečným způsobem vyřešil spornou otázku vzájemné podmíněnosti výroků rozhodnutí žalované. Na uvedené podání reagovala stěžovatelka vyjádřením, v němž stručně zopakovala své námitky uplatněné v kasační stížnosti.

V. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že jeho nynější rozhodování v této věci je již ryze „akademické“. Na situaci, v níž se nacházela licenční řízení, z nichž měli vzejít historicky první provozovatelé digitálního televizního vysílání na území České republiky [tj. na skutečnost, že rozhodnutí Rady ze dne 4. 4. 2006, č. j. Ru/25/06 (pro tzv. multiplex B) a č. j. Ru/26/06 (pro tzv. multiplex C), neúspěšní žadatelé o licenci napadli žalobami u městského soudu, nadanými ze zákona odkladným účinkem, kterým soud následně vyhověl a uvedená rozhodnutí Rady zrušil] totiž zákonodárce reagoval přijetím zákona č.

304/2007 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s dokončením přechodu zemského analogového vysílání na zemské digitální vysílání. Uvedeným zákonem nařídil jednak zastavit původní licenční řízení, jednak umožnit osobám, jejichž původní licence byla posléze napadena správní žalobou, získat tzv. kompenzační licence, jejichž obsah měl být totožný s obsahem původních licencí. K získání licence však již nebylo třeba uspět ve vyhlášeném licenčním řízení. Jediným účastníkem řízení o udělení kompenzační licence měl být pouze držitel původní licence, a pokud nepřestal splňovat obecné předpoklady pro účast v licenčním řízení, kompenzační licence mu měla být udělena automaticky. Žalovaná proto svým rozhodnutím ze dne 26. 2. 2008, č. j. mal/1483/08, licenční řízení vedené pod sp. zn. Ru/25/06 zastavila, a to na základě ustanovení čl. IV bodu 3. přechodných ustanovení zákona č. 304/2007 Sb. Nejvyšší správní soud považoval popsané řešení přijaté zákonodárcem za protiústavní a předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení vybraných ustanovení zákona č. 304/2007 Sb. Ústavní soud však nálezem ze dne 30. 10. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 8/09, tento návrh zamítl (k důvodům, pro něž zdejší soud považoval předmětnou úpravu za protiústavní, a k argumentaci, kterou se s těmito důvody Ústavní soud vypořádal, viz blíže citovaný nález).

[15] Původní licenční řízení jsou tedy již od roku 2008 nevratně zastavena a žadatelům, kteří v nich uspěli, byly uděleny tzv. kompenzační licence. V současné době nadto neplatí již ani tyto licence, neboť jejich platnost byla omezena na dobu do dokončení přechodu na zemské digitální televizní vysílání, přičemž čl. IV bod 1 přechodných ustanovení zákona č. 302/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, stanovil za den dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání v České republice 11. listopad 2011. Současná právní úprava pak již neobsahuje společné licenční řízení s více účastníky pro udělování licencí k provozování zemského digitálního televizního vysílání. Řízení o udělení tohoto typu licence upravuje § 25 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, který mimo jiné stanoví, že řízení nelze zahájit z vlastního podnětu Rady a účastníkem řízení je pouze žadatel o licenci.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti nezpochybňuje všechny závěry vyslovené v odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu. Stěžovatelka naopak výslovně připouští, že např. vymezením tzv. portfolia digitálních televizních programů před závěrečným hlasováním žalované mohlo dojít k poškození některých z účastníků licenčního řízení. Stěžovatelka tak v zásadě nebrojí proti zrušení rozhodnutí žalované jako takovému. Stěžovatelka pouze namítá, že nemělo být zrušeno v celém rozsahu. Jestliže se městský soud rozhodl přistoupit k jeho zrušení, měl zohlednit specifika jejího postavení v daném licenčním řízení a zrušit jej v takovém rozsahu, aby zůstal zachován výrok, kterým žalovaná udělila licenci stěžovatelce. Takovému postupu údajně nebránila ani judikatura Nejvyššího správního soudu, protože jím dříve vyslovený právní názor ohledně vzájemné podmíněnosti a provázanosti výroků rozhodnutí žalované v licenčním řízení je nutné modifikovat ve světle toho, že v nyní přezkoumávaném případě se jednalo o udělení licencí k digitálnímu, nikoli k analogovému vysílání. Protože žádný z dalších účastníků řízení před městským soudem nevyužil svého práva podat proti předmětnému rozsudku

kasační stížnost, přezkoumal zdejší soud napadené rozhodnutí toliko v rozsahu uvedených námitek.

[18] Zásadní otázkou v řízení před Nejvyšším správním soudem je, zda jsou výroky žalované vzájemně podmíněné a provázané do té míry, že městský soud musel zrušit rozhodnutí žalované v celém jeho rozsahu (jestliže dospěl k závěru, že je nutné jej zrušit). V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné nejprve stručně připomenout svou dosavadní judikaturu týkající se dané otázky. Např. ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79, v němž se zabýval rozhodnutím žalované, kterým byla udělena jedné společnosti licence k provozování rozhlasového vysílání a zároveň zamítnuta žádost o udělení licence dalším čtrnácti účastníkům licenčního řízení, dovodil, že „*je třeba vycházet z logické souvislosti výroků rozhodnutí. Není pochyb o tom, že licence je neoddělitelně spjata s technickým prostředkem (konkrétním kmitočtem na danou lokalitu vysílání) a v konkrétním licenčním řízení nemůže být udělena více než jedna licence. Restriktivní výklad ustanovení § 19 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, vylučující možnost napadnout rozhodnutí Rady i ve vztahu k vyhovujícímu výroku o udělení licence jinému subjektu, by mohl (v případě úspěšné žaloby podané neúspěšným žadatelem o licenci) vyústit v existenci pravomocného správního rozhodnutí o udělení licence jednomu subjektu a současnou existenci neukončeného správního řízení o vydání licence jinému subjektu, což je pojmově vyloučeno, neboť oba jsou účastníky téhož správního řízení, v němž se rozhoduje o tomtéž právu. Lze hovořit o výrocích vzájemně podmíněných, když obsah výroku prvního bez dalšího určuje obsah výroku druhého.*“ Uvedenou tezi o vzájemné podmíněnosti výroků žalované následně Nejvyšší správní soud zopakoval v řadě svých dalších rozhodnutí, viz např. rozsudky ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, nebo ze dne 23. 8. 2006, č. j. 8 As 32/2005-85.

[19] Uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se týkala řízení o udělení licencí k analogovému vysílání, zatímco v nyní posuzovaném případě soudy přezkoumávají rozhodnutí, které vzešlo z licenčního řízení k digitálnímu vysílání. Jedna z odlišností mezi analogovým a digitálním vysíláním přitom spočívá v tom, že digitální vysílání umožňuje šířit na jedněch kmitočtech několik různých programů, zatímco v případě analogového vysílání se jedná pouze o jeden program. V předchozím řízení týkajícím se dotčeného rozhodnutí žalované (tedy v řízení vedeném pod sp. zn. 1 As 22/2007) nicméně Nejvyšší správní soud dovodil, že judikatura přijatá na podkladě přezkumu licenčních řízení k analogovému vysílání má jistou relevanci i pro přezkum licenčních řízení k digitálnímu vysílání. Za využití odkazů na tuto judikaturu pak zrušil výše citované rozsudky, jimiž městský soud rušil rozhodnutí žalované v několika samostatných řízeních vedených na základě žalob podaných jednotlivými žalobci, a určil mu, že je třeba vést o celé věci jediné řízení. Nejvyšší správní soud tak již i ve vztahu k licenčním řízením k digitálnímu vysílání vyjádřil právní názor, podle nějž jsou jednotlivé výroky v rozhodnutí žalované, jež vzešlo z takového řízení, do jisté míry vzájemně provázané. Ponechal však na městském soudu, aby zhodnotil, „*zda je či není dána podmíněnost výroků rozhodnutí žalované, jimiž byly zamítnuty žádosti žalobců o udělení licencí, ve vztahu k výroku III. rozhodnutí, kterým žalovaná udělila licenci k regionální programové pozici třetímu stěžovateli. Městský soud tedy posoudí, zda se v předmětném licenčním řízení jedná o situaci odlišnou od těch, jimiž se dříve zabýval Nejvyšší správní soud, a zda tedy lze stávající judikaturu ohledně podmíněnosti výroků aplikovat na všechny výroky rozhodnutí žalované. Touto otázkou by se měl městský soud zabývat nejen proto, že ji třetí stěžovatel jako osoba zúčastněná na řízení vznesl ve svém*

vyjádření ve věci sp. zn. 10 Ca 157/2006, ale především proto, že uvedená otázka úzce souvisí se stanovením rozsahu, v jakém je městský soud oprávněn rozhodnutí žalované přezkoumat a případně rozhodnout o zrušení."

[20] Městský soud se následně ve svém, nyní kasační stížností napadeném, rozsudku danou otázkou zabýval a dospěl k závěru, že podmíněnost výroků rozhodnutí žalované, jimiž byly zamítnuty žádosti žalobců o udělení licencí, je dána rovněž ve vztahu k výroku III. rozhodnutí.

[21] Městský soud vycházel předně z toho, že počet společností a programů, kterým může být licence pro danou vysílací digitální síť udělena, není (alespoň prozatím) technicky neomezený. S touto argumentací se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Ze správního a soudního spisu je patrno, že počet účastníků obou souběžně probíhajících licenčních řízení (tedy řízení vedeného pod zn. Ru/25/06 a pod sp. zn. Ru/26/06) převyšoval počet licencí, které bylo možno (z technického hlediska) v těchto řízeních udělit. Tedy i kdyby se žalovaná rozhodla udělit více licencí, než kolik nakonec udělila (tři licence v řízení Ru/25/06 a tři licence v řízení Ru/26/06), stejně by nemohla uspokojit všechny žadatele. Je tedy patrno, že vzájemná podmíněnost jednotlivých výroků žalované je dána i v tomto řízení, byť se již nejedná o řízení pouze na jednu licenci, jako v případě licenčních řízení k analogovému vysílání.

[22] Stěžovatelka dále namítala, že výrok III. rozhodnutí žalované zrušil městský soud na základě žaloby podané žalobcem ad e) s tím, že uvedený žalobce se výslovně domáhal i zrušení daného výroku a že tento žalobce do licenčního řízení vstoupil s regionálním programem. Takový závěr však podle stěžovatelky není zcela přesný, protože žalobce ad e) se dle jejích informací neucházel o udělení totožné licence, kterou získala stěžovatelka. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že jak stěžovatelka, tak žalobce ad e) označovali programy, s jejichž projekty vstoupili do licenčního řízení, jako regionální. Stejně tak je označovala žalovaná ve svém rozhodnutí. Posouzení otázky, zda daný projekt skutečně splňuje kritéria kladená žalovanou na „regionální program pro pokryté území s povinností vysílat alespoň 90 minut denně původní nereprízovaný regionální program", náleželo primárně žalované. Jestliže žalovaná neměla žádné pochybnosti o povaze programu, se kterým vstoupil žalobce ad e) do licenčního řízení, pak by bylo nepřípustným zásahem do práv žalobce ad e), kdyby městský soud následně nezrušil spolu s ostatními výroky rovněž výrok III. rozhodnutí žalované.

VI. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatelky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[24] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci sice měli ve věci plný úspěch, avšak s výjimkou žalobce ad c) náhradu

žádných nákladů řízení neuplatnili a vznik takovýchto nákladů z obsahu spisu ani nevyplývá. Soud tedy rozhodl tak, že se jim náhrada nákladů řízení nepřiznává. Náklady řízení na straně žalobce ad c) spočívají v jednom úkonu právní služby (podání vyjádření ke kasační stížnosti), tedy ve výši 1 x 2.100 Kč a 1 x 300 Kč, celkem 2.400 Kč [dle § 9 odst. 3 písm. f) a dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Protože advokátka zastupující daného žalobce je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 480 Kč, odpovídající dani, kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka je tedy povinna uhradit žalobci ad c) náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v částce 2.880 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Ludmily Kutějové.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu